

Ånledning af hans Holdning i denne Sag. Derfor mener jeg, at dette maaskee er det eneste praktiske Forslag, men jeg for min Part ønsker dog helst, at vi blive staaende paa det Standpunkt, hvorpaa vi iforveien stode. Jeg følger i denne Henseende Ministerens Veiledning, idet han ogsaa staaer urokket paa sit tidligere Standpunkt, men, hvorom Alting er, finder jeg dog, at vi bør stemme for Sagens Overgang til anden Behandling og see, hvad der videre kan komme ud af den.

Indenrigsministeren: Jeg haaber ikke, at Thinget i sin Heelhed, og end ikke, at ret Mange i Thinget have opfattet mine Udtalelser igaar, som om det skulde have været min Mening at give det høitærede Thing en Lection; det har ligget langt fra min Tanke. Den ærede Rigsdagsmand, som nu fatte sig (Winther), betegnede mine Udtalelser som havende Udseende af, at jeg var overbeviist om min egen Useilbarhed med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal. Jeg troer nu, at det ærede Thing vilde være meget daarligt tjent med at have mig eller nogen anden Mand paa denne Plads, som ikke havde en bestemt Overbeviisning med Hensyn til de forskjellige Spørgsmaal, som han selv sætter under Forhandling, og det, at min Overbeviisning ikke er bleven rokket fra det ene Aar til det andet, mener jeg snarere maatte være en anbefaling, end at det kunde udtales som en Dabel imod mig. Jeg har aldrig kunnet tillægge mig en saadan Betydning for den Plads; jeg nu indtager, at jeg har kunnet troe, at det kunde betragtes som en Trudsæl fra min Side imod Thinget, at jeg har sagt: Denne eller hiin Ting kan jeg ikke gaae ind paa. Kan jeg ikke gaae ind derpaa, kan en Anden gjøre det, og det vilde være at overburdere mig selv i en ganske overordentlig Grad, at burdere mig selv idetmindste langt høiere, end den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds synes at burdere mig, dersom det havde været min Mening, at min Udtalelse skulde opfattes paa den nævnte Maade. Jeg kan være ganske enig med den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds i, at det vilde være særdeles ønskeligt, om de større Landeieendomsbe-

siddere her i Landet vilde tage Hesteavlens Fremgang i deres Haand, men jeg betragter dette indtil videre som et Ønske, man ikke maanære Haab om at see realiseret. Forholdene her i Landet ere meget forskjellige fra Forholdene i Nabolandet England, hvor som bekendt Hesteavlens føres frem alene ved Privates Midler. Ganske vist findes der nogle Mænd her i Landet, som baade have Eyne og Øyst til at tage sig af denne Sag, forsaavidt deres Kræfter strække, men det, som det altid vil komme til at mangle paa ved saadanne private Bestræbelser, er Garantier for Continuitet. Der er opnaaet særdeles Lidt for Landets Hesteavl derved, at det maatte være lykkes Enkeltmand at producere enkelte fortrinlige Dyr. Det, som skulde opnaaes ved et Stamstutteri, at faae en bestemt udpræget Race, hvis Egenstaber med Sikkerhed kunne nedarves, idet Racen er constant i og for sig, det kan man aldrig opnaae gjennem en enkelt Privats Bestræbelser; dertil hører et langt større Maal af Tid og Kræfter, end der staaer til den enkelte Privates Raadighed. Den Tanke, som er bleven fremsat af flere ærede Rigsdagsmand, at den heldigste Maade at komme ud over de Banfæligheder, der nu vise sig at være tilstede med Hensyn til Ordningen af Frederiksborg Stutteries Forhold, vilde være den at overdrage dette Institut i Entreprise til en privat Mand, er ikke ny; men jeg troer, at Banfælighederne ved dens Realisation vilde komme til at bestaae i at finde tilstrækkelig betryggende Garanti for Staten ligeoverfor denne private Mand. Jeg skal ikke udtale mig imod at gaae denne Vej, men kun allereede nu paa dette foreløbige Standpunkt pege hen paa den store Banfælighed, som man vil møde, naar man forsøger paa at realisere denne Tanke. Den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amt (P. Pedersen) har fuldstændig Ret i, at Stutteriet har været os mange hyppige Skuffelser, — „stadige Skuffelser“ var det Udtryk, den ærede Rigsdagsmand brugte —, men jeg vil dog henstille til ham, om man har været berettiget til at vente stort Mere, naar man seer hen til den Mangel paa Tid og paa No, der uægtelig har været tilstede, og forhindret Stutteriet i at udvilde sig. — Nærmest foranlediget ved, hvad det ærede